

РЕШЕНИЕ

№ 37182

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9439** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК.

Образувано е по жалба на М. Б. Д., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], вх. Б, ет.5, ап.79, срещу мълчалив отказ на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“ (ИА СОСЕЗФ) да се произнесе по негово по заявление вх. № 278 от 28.07.2025г.

Жалбоподателят поддържа, че има право на допълнително възнаграждение за постигнати резултати за периода от 01.10.2024 г. до 31.12.2024 г. (четвърто тримесечие на 2024 г.), тъй като наложено му със Заповед № РД-147 от 26.11.2024 г. на изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ дисциплинарно наказание „забележка“ било отменено с влязло в сила съдебно решение. След влизане в сила на решението подал заявление вх. № 278 от 28.07.2025г. за възобновяване на административното производство по чл.100, вр. чл.99, т.2 от АПК. Административният орган не се произнесъл по подаденото искане, което мотивирало оспорване на неговия мълчалив отказ. Жалбоподателят навежда подробни съображения защо счита, че му се дължи допълнително възнаграждение за постигнати резултати (ДВПР) за четвърто тримесечие на 2024 г. на основание и по реда на утвърдени със Заповед № РД-129 от 14.10.2024 г. на изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ Вътрешни правила за заплатите на служителите в агенцията. Претендира се отмяна на мълчаливия отказ и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания за изплащане на ДВПР за последното тримесечие на 2024 г., ведно със законната лихва от подаване на заявлението и сторените по делото разноски.

Ответникът изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“, оспорва жалбата в писмено становище от

02.10.2025 г. и в о.с.з. чрез юристи Золев и С.. Поддържа наличие на две самостоятелни основания за неизплащане на ДВПР за последното тримесечие на 2024 г. към датата на издаване на Заповед № РД-3/15.01.2025г., а именно служителят е имал както наложено дисциплинарно наказание – забележка, така и най-ниска оценка неприемливо изпълнение на длъжността. Претендира юрисконсултското възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че М. Б. Д. е подал заявление вх. № 278 от 28.07.2025 г. до изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ, с което поискал изплащане на ДВПР за четвърто тримесечие на 2024 г. Искането е мотивирано с отмяната на наложено му дисциплинарно наказание „забележка“. Ответникът не оспорва, че не е налице произнасяне по подаденото заявление.

Разпоредбата на чл.58, ал.1 от АПК установява законова фикция, че непроизнасянето в срок се смята за мълчалив отказ да се издаде актът. Наличието на надлежно сезиране и компетентност за разглеждането на подаденото искане е условие за прилагането ѝ. При мълчаливия отказ волеизявлението се предполага, като се приема, че непроизнасянето на органа представлява отказ да се издаде акт с исканото от заявителя съдържание. Поради това, при мълчаливия отказ спазването на формата и на административнопроизводствените правила се презумира, а съдебният контрол обхваща само материалната законосъобразност, като се изследва наличието на всички фактически и правни предпоставки, които биха мотивирали отказа.

Изпълнителният директор на ИА СОСЕЗФ е орган по назначаването на служителите в агенцията съгласно чл.13, ал.1, т.15 от Устройствения ѝ правилник. По силата на вмененото му задължение по чл.30, т.3 от ЗДСл той е бил длъжен да се произнесе по подаденото до него заявление от 28.07.2025 г., в срока по чл.57, ал.1 от АПК – 14 дни от подаване на искането, т.е. в срок до 11.08.2025 г., включително. Съгласно чл.34 от Вътрешните правила за заплатите на служителите в ИА СОСЕЗФ конкретната сума за ДВПР може да бъде променяна от изпълнителния директор на агенцията. Съдът приема, че органът по назначаване в ИА СОСЕЗФ има задължение за произнасяне по подаденото до него заявление вх. № 278 от 28.07.2025 г., както се посочи – в срок до 11.08.2025 г. Нито в този срок, нито впоследствие е постановен изричен отказ, поради което предмет на съдебен контрол за законосъобразност е формираният мълчалив отказ по смисъла на чл.58, ал.1 от АПК на органа по назначаване да се произнесе по заявление вх. № 278 от 28.07.2025 г.

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.2 от АПК, от надлежно легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване акт – мълчалив отказ по чл.58, ал.1 от АПК, поради което е процесуално допустима.

По силата на чл.67, ал.4 от ЗДСл органът по назначаването определя индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител, като отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит. Брутната заплата на служителя се състои от основна заплата и допълнителни възнаграждения, сред които е и претендираното по ал.7, т.5 – ДВПР. Съгласно чл.67, ал.8 от ЗДСл допълнителното възнаграждение по ал. 7, т. 5 се определя за точно и в срок изпълнение на поставените задачи, като се изплаща четири пъти годишно - през месец април, юли и октомври за текущата година и през месец януари - за предходната година, въз основа на оценка по ред, определен в наредбата по ал. 3 – чл.24-25 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация (НЗСДА).

Съгласно чл.25, ал.4 от Вътрешните правила за заплатите на служителите в ИА СОСЕЗФ (Вътрешните правила) ДВПР се изплаща четири пъти годишно – през април, юли и октомври на текущата година и през м. януари на следващата година – за предходната година. Неоснователно е

възражението на ответника, че след като ДВПР не е изплатено през м. януари 2025 г., то вече не може да се претендира и изплаща. Установеният срок в никакъв случай не е преклузивен, а заплащането на възнаграждението зависи от наличието на предпоставките за това. Съгласно чл.25, ал.9 от Вътрешните правила (ВП) ДВПР се определя въз основа на индивидуална оценка на всеки служител. Съгласно чл.27 от Вътрешните правила определянето на оценките обхваща цялостното представяне през съответния период въз основа на: обем и качество на извършената работа, спазване на определени срокове за изпълнение, принос в изпълнението на общите цели и задачи. Степените за оценяване на постигнатите резултати са посочени в чл.28 от ВП, като ответникът претендира, че за съответния период жалбоподателят е оценен с оценка 5 „Неприемливи резултати“ – оценяваният системно не изпълнява задълженията си по отношение на обема, качеството и определените срокове, не изпълнява поставените цели и задачи и не постига минималните изисквания за работа в ИА СОСЕЗФ, изпълнението като цяло е незадоволително.

Не е спорно, че съгласно чл.29, ал.3 от ВП служителите, на които е наложено дисциплинарно наказание не получават ДВПР. В случая обаче, наложеното със Заповед № РД-147 от 26.11.2024 г. дисциплинарно наказание „забележка“ е отменено с влязло в сила съдебно решение № 15462 от 08.05.2025 г. по адм. д. № 12780/2024 г. по описа на АССГ. Възражението на ответника относно мотивите на съда за отмяна на заповедта е неоснователно. Изследването на тези мотиви, при наличие на отменително съдебно решение, би означавало неговата ревизия, което е недопустимо. Съдебната отмяна на индивидуалния административен акт е с обратна дата, от датата на издаването на акта. За целите на настоящия спор е дължим извод за липса на основание за неизплащане на ДВПР по чл.29, ал.3 от ВП.

С оглед съдебния контрол на материалната законосъобразност на мълчаливия отказ е дължимо изследване на твърдяното от органа основание за неполуучаване на ДВПР за четвърто тримесечие на 2024 г. поради получена оценка 5 „Неприемливи резултати“ съгласно чл.28, т.5, вр. чл.32, ал.3, б. „д“ от ВП. Относно оценката съдът намира за приложима процедурата по чл.30 и чл.31 от ВП – всеки служител попълва доклад за изпълнената работа по формуляр (Приложение 1, за което страните не спорят, че за четвърто тримесечие на 2024 г. е подадено по електронен път), окончателната оценка се поставя от изпълнителния директор, която е окончателна и не подлежи на обжалване.

Ответникът представя Заповед № РД-3 от 15.01.2025 г. на изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ, с която е утвърден окончателен размер на ДВПР за четвърто тримесечие на 2024 г., като видно от приложения към нея списък на М. Б. Д. „главен счетоводител“ е определен нулев размер на допълнителното възнаграждение. Специфичното в случая е, че в Заповед № РД-3 от 15.01.2025 г. на изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ не е посочено основание защо на жалбоподателя не е определено ДВПР за четвърто тримесечие на 2024 г. Наличието на висящо съдебно производство по оспорване на Заповед № РД-147 от 26.11.2024 г. на изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ дисциплинарно наказание „забележка“, към момента на издаване на Заповед № РД-3 от 15.01.2025 г. и знанието на служителя относно забраната по чл.29, ал.3 от ВП, са го мотивирали да не оспорва последната заповед. Едва след отмяната на дисциплинарното наказание, според служителя, е настъпило обстоятелство по чл.99, т.2 от АПК да поиска възобновяване на производството по определяне в негова полза на ДВПР за четвърто тримесечие на 2024 г. Както се посочи, съгласно чл.34 от ВП конкретната сума за ДВПР може да бъде променяна от изпълнителния директор на агенцията. Ето защо съдът приема, че по заявление вх. № 278 от 28.07.2025 г. е образувано ново административно производство, а не производство по възобновяване. И в двата случая, административният орган дължи произнасяне по реда на чл.21-

64 от АПК (издаване на индивидуален административен акт), което не променя крайният извод на съда за формиран мълчалив отказ по чл.58, ал.1 от АПК за произнасяне по заявление вх. № 278 от 28.07.2025 г. Едва в хода на съдебното производство ответникът навежда доводи, че основание за неизплащане на ДВПР за четвърто тримесечие на 2024 г. е получената от служителя оценка 5 „Неприемливи резултати“. Както посочва жалбоподателят в о.с.з. на 29.10.2025 г. същият е разбрал за тази оценка едва в хода на съдебното производство, което го е мотивирало да оспори автентичността и датата на полагане на подписите под Формуляр за доклад за изпълнение на работа – Приложение № 1 към чл.29, ал.1 от ВП.

Съдът приема за неоснователно възражението на жалбоподателя за липса на подписи върху представения формуляр за доклад за изпълнената работа към посочените в тях дати, т.е. за антидатирането им. На първо място, поради неподдържане на искане от негова страна за представяне на подписан формуляр. На следващо място – поради признанието на двете страни, че процедурата по оценяване се осъществява електронно. Също така, в приложението към Заповед № РД-3 от 15.01.2025 г. на изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ, с която е утвърден окончателен размер на ДВПР за четвърто тримесечие на 2024 г., срещу името на жалбоподателя е посочено „0.00 лв.“, което придава достоверност на твърденията на ответника, че към датата на изготвянето ѝ на 15.01.2025 г. органът по назначаване в ИА СОСЕЗФ е формирал становище за липса на основания за изплащане на ДВПР за четвърто тримесечие на 2024 г. на жалбоподателя, независимо от непосочването на причините за това. Формираният мълчалив отказ по искането от 28.07.2025 г. за изплащане на ДВПР за четвърто тримесечие на 2024 г., предполага проверка за законосъобразност на материалноправните основания за отказ, вкл. относно получена оценка 5 „Неприемливи резултати“. Изложеното обезсмисля спора относно датата на полагане на подписите от главния секретар и от изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ под формуляра за оценка.

Съдът намира за относима съдебната практика по приложението на чл.76 от ЗДСл, във връзка с прекратителното основание по чл.107, ал.2 от ЗДСл, според която в съдебното производство е извън правомощията на съда да проверява съдържанието на оценката и обективността ѝ, а следва да извърши проверка дали е спазена процедурата по атестация, предвидена в Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация (НУРОИСДА). В този смисъл е непротиворечивата практика на Върховния административен съд, пето отделение, обективизирана в Решение № 5399 от 02.05.2017 г. по адм. д. № 528 от 2016 г., Решение № 9244 от 9.07.2020 г. по адм. д. № 2229 от 2020 г., Решение № 5820 от 20.05.2020 г. по адм. д. № 11385 от 2019 г., Решение № 239 от 8.01.2019 г. по адм. д. № 6833 от 2018 г. и други, според която съдът не следва да разглежда начина на изпълнение на възложените на държавния служител задачи, а да осъществи контрол относно спазването на критериите при оценяването, регламентирани в НУРОИСДА. В НУРОИСДА са уредени задължителни правила за атестирането на държавните служители, чието стриктно съблюдаване е гаранция за обективността, безпристрастността и компетентността на извършваното оценяване. Следователно спорът по законосъобразното ѝ приложение касае съобразяването на процедурните и материално-правните правила при изготвянето на годишната оценка.

Мотивите на главния секретар за поставяне на оценка 5 „Неприемливи резултати“ са: „Г-н Д. не изпълнява задълженията си по отношение на обема и качеството на нивото на съответните изисквания за длъжността. През оценявания период допусна редица сериозни грешки и пропуски при изпълнение на поставените задачи, вкл. при начисляване на работни заплати на служители, в резултат на което бяха неправомерно изплатени суми. В тази връзка му е наложено дисциплинарно наказание „забележка“. Предвид отговорностите и важността на длъжността

„главен счетоводител“ системните пропуски и грешки, които допуска служителят, имат сериозни последствия, застрашават репутацията на Агенцията и поставят под риск изпълнението на целите на ИА СОСЕЗФ“. Към тези мотиви изпълнителният директор на ИА СОСЕЗФ е добавил: „Неетично поведение към колеги, както и към ръководството, изразяващо се в заплахи, което не подхожда на нивото на заеманата длъжност“.

Съдът приема, че мотивите за така дадена оценка 5 „Неприемливи резултати“ не съответстват на критериите по чл.27, ал.1 и чл.28, т.5 от ВП. На първо място, мотивите не съдържат никаква конкретика, което препятства тяхната проверка. Напр. общо е посочено „не изпълнява обема и качеството на нивото на съответните изисквания за длъжността“, не са цитирани разпоредби от длъжностната характеристика, не са посочени конкретни измерители за обем и качество на възложената работа, вкл. по конкретните задачи, посочени в доклада на служителя. Не са цитирани конкретните „сериозни грешки и пропуски“, при начисляване на работни заплати на конкретни служители, както и конкретни неправомерно изплатени суми. Не следва да бъде взето предвид наложеното дисциплинарно наказание „забележка“ предвид отмяната му по съдебен ред. Също общо са цитирани „системни пропуски и грешки, които допуска служителят“, не са посочени „сериозните последствия, застрашаващи репутацията на Агенцията“, както и по какъв начин се „поставя под риск изпълнението на целите на ИА СОСЕЗФ“. Добавените от изпълнителния директор на ИА СОСЕЗФ мотиви „Неетично поведение към колеги, както и към ръководството, изразяващо се в заплахи, което не подхожда на нивото на заеманата длъжност“, са изцяло неотнормирани към критериите за оценка по чл.27, ал.1 и чл.28, т.5 от ВП, а по-скоро указват на нарушение на етичните правила за поведение по смисъла на чл.89, ал.2, т.5 от ЗДСл като основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя, но не и към оценката за изпълнение при определяне на ДВПР за четвърто тримесечие на 2024 г.

Дължим е извод за материална незаконосъобразност на поставената оценка 5 „Неприемливи резултати“ по смисъла на цитираната съдебна практика. С други думи при преценката дали са спазени критериите при оценяването, регламентирани в чл.27, ал.1 и чл.28, т.5 от ВП, както и дали са съобразени процедурните и материално-правните правила при изготвянето на оценката на изпълнената работа за четвърто тримесечие на 2024 г., се налага извод за тяхното неизпълнение по вече изложените съображения за липса на конкретика по критериите по в чл.27, ал.1 и чл.28, т.5 от ВП за така поставената оценка. За целите на настоящето производство следва да се приеме, че не е налице претендираното от ответника материалноправно основание за неизплащане на ДВПР за четвърто тримесечие на 2024 г. на жалбоподателя поради получена оценка 5 „Неприемливи резултати“.

По изложените съображения съдът намира, че наведеното от ответника в хода на съдебното производство основание за отказ за изплащане на ДВПР за четвърто тримесечие на 2024 г. поради получена от служителя оценка 5 „Неприемливи резултати“ е материалноправно незаконосъобразно – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК. На основание чл.172, ал.2 от АПК е дължима отмяна на мълчаливия отказ и връщане на преписката на административния орган за произнасяне по заявление вх. № 278 от 28.07.2025 г. като на служителя се изчисли и изплати ДВПР за четвърто тримесечие на 2024 г.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя се дължат сторените в производството разноски, за които същият е направил искане в о.с.з. на 29.10.2025 г. На жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски в размер на 10.00 лв. за заплатена държавна такса. Водим от горното, Административен съд София – град, Първо отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. Б. Д., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], вх. Б, ет.5, ап.79, мълчалив отказ на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“ да се произнесе по негово по заявление вх. № 278 от 28.07.2025г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне по заявление вх. № 278 от 28.07.2025 г. като на служителя се изчисли и изплати ДВПР за четвърто тримесечие на 2024 г.

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл.174 от АПК 14-дневен срок на административния орган за произнасяне по заявление вх. № 278 от 28.07.2025 г., считано от получаване на преписката от съда.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“, [населено място], [улица], ет.5, да заплати на М. Б. Д., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], вх. Б, ет.5, ап.79, сторените в производството разноски в размер на 10.00 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: